

De leraarskamer

Lichtpuntjes

De glinstertjes in de kinderen hun ogen als de Sint de klas binnenkomt, de gezellige momenten rond de adventskrans, de kaarsjes die het binnen knus en gezellig maken, het berichtje van mijn collega om te zeggen dat het kerstkanaal terug actief is, ... Het mag dan wel een eerder donkere maand zijn, de vele lichtpuntjes zorgen er toch voor dat december mijn favoriet is.

Het is ook de maand waarin elke keer opnieuw één van de meest hilarische discussies van het jaar plaatsvindt. "Collega's, het is weer kerstbomentijd." Als ik dat zinnetje hoor tijdens de personeelsvergadering, weet ik dat het weer tijd is om me schrap te zetten. In aanvalspositie wacht ik de vraag af die daar steevast op volgt. "Wie wil een echte en wie een van plastic?" "Plastic?!"

En ja hoor, ik ben vertrokken. In een jaarlijks terugkerend pleidooi probeer ik iedereen te overtuigen dat het compleet 'not done' is om een plastic kerstboom in je klas te zetten. De kinderen moeten zo'n boom toch kunnen waarnemen met al hun zintuigen. Ze moeten hem kunnen ruiken, hem kunnen voelen, hem kunnen horen en kunnen proeven! Een aantal collega's kijken me al bedenkelijk aan. Oké, je kan hen er beter niet van laten proeven, maar toch. En voor iemand nog maar lucht kan happen om iets tegen dit alles in te brengen, ga ik parmantig verder.

Het is toch immers ook veel goedkoper, zo'n echte kerstboom. Je kan ze recyclen. Na Kerstmis planten we ze ergens op het schoolterrein en volgend jaar gebruiken we ze gewoon opnieuw. Terwijl ik dat zeg, dwalen de ogen van een aantal collega's spontaan af naar het raam waardoor de rosse restjes kerstboom van vorig jaar nog te zien zijn. Oké, ik had misschien niet tot eind janu-

ari moeten wachten voordat ik hem plantte. Maar weet je wel hoe druk het was in januari?!

Ik laat me niet uit het veld slaan en tover het volgende kwartier nog een heleboel redenen uit mijn kerstmuts: milieueducatie en klimaatmarsen, sfeer en gezelligheid, steun aan de plaatselijke middenstand, ... Zo maak ik mijn punt duidelijk. Als ik klaar ben, kijk ik triomfantelijk rond. Ik ben er zeker van: dit jaar heb ik iedereen kunnen overtuigen.

De directeur gaat de gezichten af en vraagt of er iemand nog iets aan toe te voegen heeft. Natuurlijk niet, denk ik bij mezelf. Hoe duidelijk kan iets zijn? Toch is er één collega die aarzelend haar hand opsteekt. "Ik denk dat ik toch terug de plastic boom van zolder haal," zegt ze traag. Prompt schieten zes handen de lucht in. Ik ook, ik ook, ik ook, ...

Een week later wordt mijn kerstboom op school geleverd, in de gietende regen. Terwijl ik hem kletsnat en onder de modder in mijn klas sleur, loopt de ene na de andere collega al zwaaiend voorbij mijn klas. Tot morgen! Een halfuurtje later doe ik de deur van de zolder open om er mijn kerstversiering op te halen. Drie plastic kerstbomen kijken me spottend aan (écht waar!). Maar ik loop ze met opgeheven kin voorbij, neem mijn kerstspullen en stap even later mijn heerlijk geurende klas terug binnen.

TEKST
Juf Sonja

BEELD
PCM